

[NIEUCZEŃ *sb m*

N pl nieuczniowie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, kto nie jest czyimś uczniem, zwolennikiem:

Szereg: »uczniowie albo nieuczniowie«: Ale co ia przywodzę iako o Iefuście trzymáli/ co o niem wierzyli vcźniowie álbo nie vcźniowie/ gdyż fam siebie inaczey niezwał iedno álbo człowiekiem/ álbo (naczęścíey) fynem człowieczem *BudArt G6v*.

Cf UCZEŃ

FP